

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

120019

15

MOJ DEŽNIK
JE LAHKO BALON

MOJ DEŽNIK
JE LAHKO BALON

MLADINSKA KNJIGA 1955

+ 120019

67757/1955

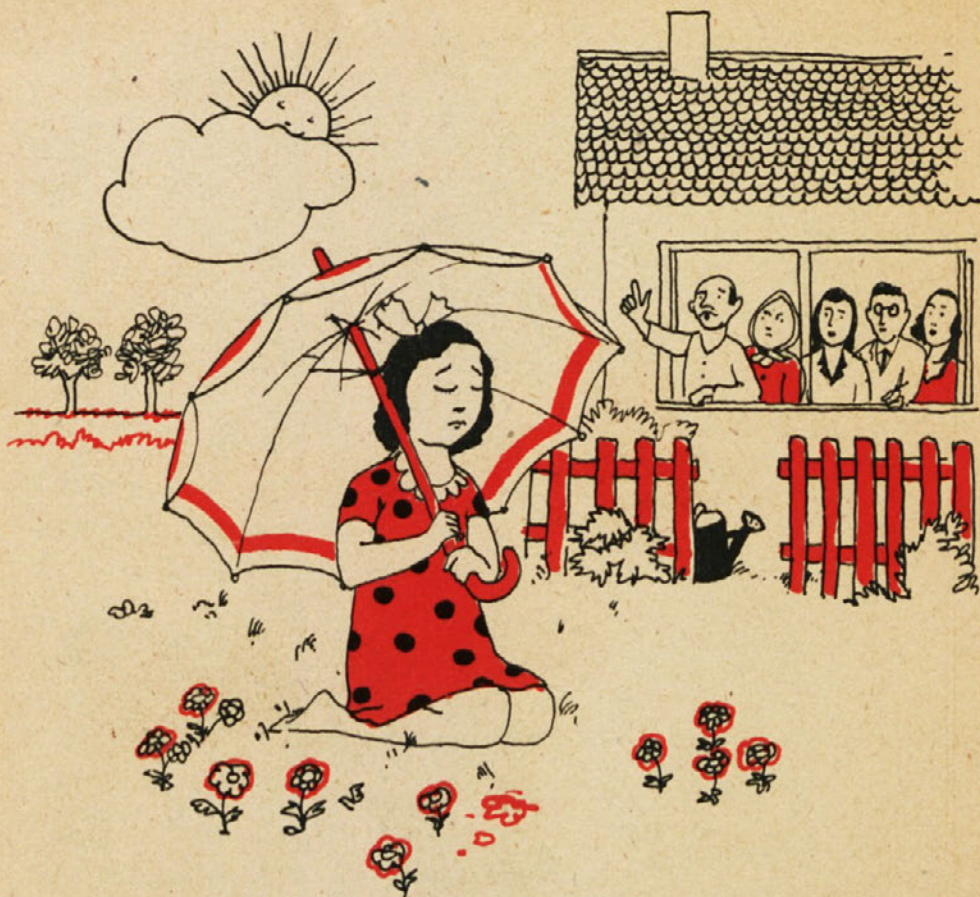

Ob potoku je široka trata, na trati je bil razpet majhen rumen dežnik in ta dežnik je bil Jelkin šotor. Jelka je skakala okoli šotora in se žogala z rdečo žogo. Žoga je bila čisto nova in zanjo so se dedek, babica, mama, oče in teta zelo bali.

»Pazi na žogo!« so rekli Jelki, ko jo je bila nesla na travo.

»La, la, la, la!« je Jelka pela, metala žogo visoko v zrak in jo lovila. Potem je vrgla žogo tako visoko, da je ni mogla uloviti. Žoga je padla v potok in potok jo je odnesel s seboj.

Skozi okno v hiši so gledali dedek, babica, mama, oče in teta. »Jelka, kje imaš žogo?« so jo vprašali. »Padla mi je v vodo,« je odgovorila Jelka in sedla v svoj šotor. Dedek, babica, oče in teta so grozeče dvignili kazalec: »Nič nisi pazila na žogo!« Jelka je prijela svoj šotor za kljuko in si ga poveznila na glavo. Zaprla je oči, da bi ne videla hudih obrazov, ki so gledali iz hiše.

Za zaprtimi očmi je bila čisto sama, le svoj rumeni dežnik je krepko držala za kljuko.

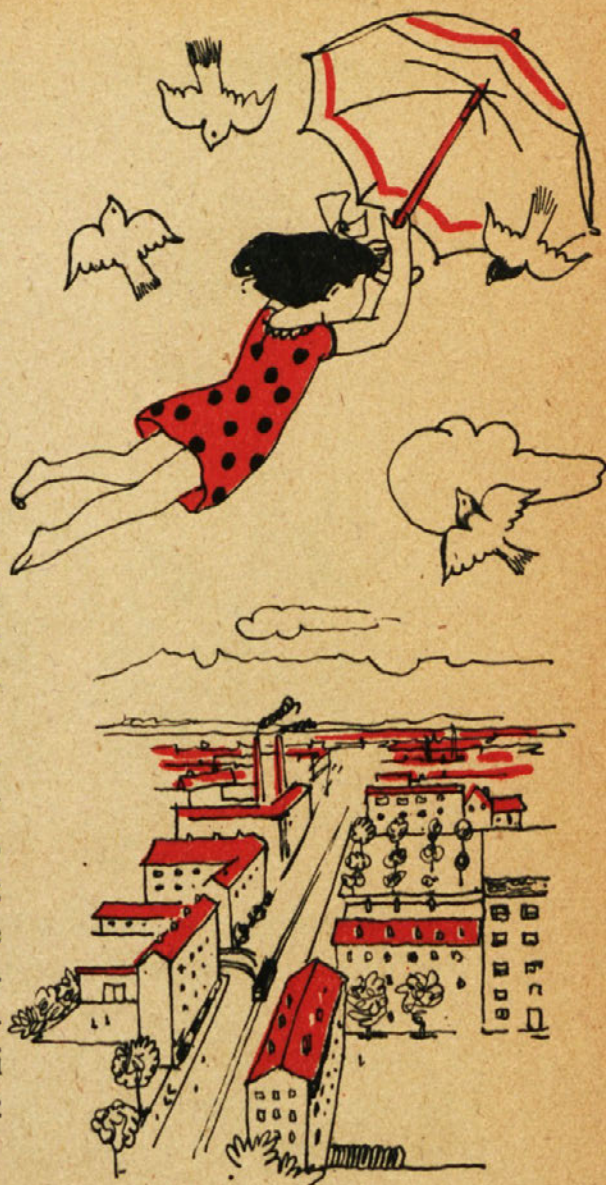
»Moj dežnik je lahko balon!« je šepetala.

Dežnik se je napol in se še bolj vzbočil. Dvigal se je in Jelka je trdno mižala. Dobro je slišala, kako so se spodaj

začudili: »Kam greš?« Hiteli so na cesto in gledali, kako jo je napeti rumeni dežnik nesel med bele oblake.

»Kar tako brez vprašanja je šla,« je rekel oče.

Jelka je odprla oči šele nad mestom. Velike ljubljanske hiše so bile čisto majhne. Med hišami je videla štirioglata dvorišča. Na nekem dvorišču je bila visoka skladanica drv, tako visoka, da jo je obsijalo sonce. In tam na vrhu je sedela mačka in se grela. Tu in tam med hišami in ulicami je bila zelena krpa trate. Sredi tratice je stal lesen konjiček in fantek je jezdil na njem v izmišljeno deželo. Po cestah so se vozile škatlice, to je bil najbrž tramvaj. Ob hišah so mrgolele črne pike — to so bili Ljubljanci. S streh so zleteli beli golobi in se dvignili čisto k Jelki in jo obletavali. Klicala jih je: »Golobčki!«

Potem so se spet spustili na strehe, Jelka pa je plavala dalje. Obkrožila je Ljubljanski grad in pomahala otrokom, ki so se tam lovili. Začudili so se, ko so jo zagledali takole plavati po zraku. Stopili so na klop in splezali na obzidje, da bi jo bolje videli. Stegovali so roke k njej in jo klicali, Jelka pa je obrnila svoj balon proti nebotičniku.

Tam so na terasi ljudje pili črno kavo. Vsi so se dvignili s stolov, ko so jo zagledali. Bili so navdušeni. Jelka z rume-nim dežnikom na nebu! To je bila lepa slika. Tudi sonce je sijalo, da je bil pogled še lepši.

Splavala je proti Tivoliju. Počasi se je spuščala k zemlji in pristala na cvetlični gredi. Toda to ni bil Tivoli in to niso bile rože. To je bila dežela Klobučarija in na gredah so rasli klobuki. Kakšni čudoviti klobuki! Vsak je bil drugačen in rasli so na dolgih pecljih. Veter jih je pozibaval.

Jelka je zaprla dežnik in si ogledovala to čudno deželo. Mislila je, da je sama, a kmalu je našla otroke. Vsi so bili iz iste ulice kot ona. Kako se jih je razveselila! Saj to so bili sami Miški, Čenče, Pike, Cenčki in Jurji.

Doma se z Miškom ne sme igrati, ker se rad pretepa. S Čenčo se ne sme igrati, ker ima ošpice, s Piko se ne sme igrati, ker kašlja, Cenček in Jurij pa se s punčkami ne igrata.

»Ali boš ostala pri nas?« so jo vprašali.

»Tako vas imam rada,« je rekla Jelka in otroci so ji razkazovali Klobučarijo.

»To so imenitni klobuki!« je pripovedoval Miško. »Lahko utrgaš katerega koli hočeš in kolikor hočeš, kakršnega si daš na glavo, takšen si. Poglej!«

Vsak je utrgal klobuk in se z njim pokrnil. Miško je bil pod rdečim klobukom kapitan potniške ladje »Raca«, Čenča z belim klobukom je bila baletka, Pika z modrim klobukom je bila gospodična, Cenček s pisanim klobukom je bil šofer in Jurij z zelenim je bil pilot. Drugi Miški, Čenče, Pike, Cenčki in Jurji so bili vsak nekaj drugega.

Eden med njimi si je nadel tak klobuk, da je postal v tistem trenutku Vsevid. Videl je skozi grmovje, čez hiše in skozi hiše, videl je tudi ribe v vodi. Tedaj se je Jelka spomnila na svojo žogo.

»Prosim te, Vsevid, poišči mi žogo!«

Vsevid jo je takoj našel. Bila je v potoku na drugi strani Klobučarije. Obtičala je v kamenju. Vsi so tekli za Vsevidom. Vsevid si je zavihal hlače, skočil v vodo in prinesel iz nje Jelkino žogo. Potem so se žogali in vsak je hotel zagnati žogo najvišje.

In so se naveličali.

»Utrgaj si klobuk!« so rekli Jelki.

»Ne potrebujem ga, ker imam dežnik. Le moji sorodniki bi morali imeti klobuke,« je odgovorila in utrgala nekaj klobukov. Privezala jih je na dežnik in ga odprla. Dežnik se je napel in odnesel Jelko, žogo in klobuke domov.

Vsi domači so stali še vedno na cesti in gledali v nebo, kdaj se bo Jelka vrnila. Bili so hudi. Oče je že vse razmislil, kako jo bo oštel, ker jim dela toliko skrbi.

Jelka se je spustila k njim na cesto. »Kaj me tako gledate?« jih je pozdravila. »Žoga je tu!« Spravila jo je babici v žep.

Mama je hotela prva nekaj reči, a Jelka jo je prehitela in ji dala najlepši klobuk. Ko si ga je dala mama na glavo, se je silno razveselila. »Jej! Najlepša mama v Ljubljani sem!«

Jelka je vse po vrsti obdarovala. Dedek se je s klobukom na glavi postavil v pozor in rekel: »Vendar sem dočkal, da sem postal general!«

Babica si je odvezala ruto in se pokrila s klobukom. »Malo sem se pomladila,« je rekla. »To dobro de.«

Oče se je premišljeno pokril s klobukom in premišljeno spregovoril: »Čisto nepričakovano sem že letos diplomiral in postal profesor.«

Teško je povedati, kakšno veselje je doživela teta, ko si je dala klobuk na glavo. Vzklikala je: »Čisto zares! Postala sem filmska igralka in moja slika bo na prvi strani našega največjega časopisa.«

Jelki je ostal le še en klobuček. Tega je dala majhni deklici, tako majhni, da je doslej niti opazili nismo. Tej deklici je ime Anka in je Jelkina edina in najljubša sestra.

Anka si je posadila klobuček na glavo in rekla:
»Jaz sem zlata ribica.«

Tako so bili vsi obdarovani in čisto spremenjeni. Vprašali so Jelko:

»Ali zase nimaš klobuka?«

»Ne potrebujem ga. Imam dežnik in moj dežnik je lahko balon.«

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000247226

opis. ljud. pronic. zbirka

KNJIŽNICA »ČEBELICA«

S knjižnico Čebelico je naš knjižni trg dobil vedno izhajajočo zbirko slikanic, ki bi bile lahko v ponos vsakemu narodu.

M. V.

Izšle so slikanice:

Rdeča kapica (razprodano)
Polpetelinček (razprodano)
Pravljica o šivilji in škarjicah (razprodano)
Slavec
Ujka
Trnuljčiča (razprodano)
Pravljica o vetru (razprodano)
Mojca Pokrajculja
Kdo je napravil Vidku srajčico (razprodano)
Zajčkov zvonček (razprodano)
Mareličin sin
Kako je nastala naša zemlja (razprodano)
Ptice in grm (razprodano)
Lonček, kuhaj!
Moj dežnik je lahko balon

Izšle bodo do konec leta:

Eskimček
Povodni mož

Slikanice knjižnice Čebelice izhajajo prvega v mesecu od oktobra do maja.
Broširan izvod velja v prednaročilu 50.— din. Založila Mladinska knjiga. Za založbo Zorka Peršič.
Natisnila tiskarha in litografija Ljudske pravice.